

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kōzdu kobotu w Smolerjez knihicziščerńi w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Septuagesima.

1. Kor. 9, 24—27.

W Božim kralestwje dyrbi kšesćizian džělacž a so wo njesachodnu křonu wěczneho žiwjenja bēdzicž. Njepraj ničtō, so to trēbne njeje, dokelž džě je so Křystuš ja naš bēdzil, njepšecžela pschewinyl a nam njebjesku křonu dobył. Nē, našch luby Sbožnik je nam pschifasał: „Wojuježe wo to, so bhschže psches čžēbne wrota nutschli!“ Tež japoschtol Pawol nam pschiwola: „Wojuježe dobre wojowanje wěry, sapschimicže wěczne žiwjenje!“ a wo šebi šamym wōn na kōnzju šwojeho žiwjenja praji: „Ja šym so dobre bēdženje bēdzil, ja šym dobēhał, ja šym wěru džeržal; na to je mi wotpołożena křona prawdosčže.“ Tute myšle šu tež w našch epistoli wopšchijate, w kotrež šwjaty Pawol prawe kšesćizianske žiwjenje wopišuje. Duž šebi na jejnym podložku š křotka rospomńmy

bēdženje wo njesachodnu křonu.

1. Njesachodna křona je nam pschihotowana a šlubjena.
2. Čžemy-li ju dobyčž, dyrbinj so prawje bēdzicž.

1. Kšesćizianske žiwjenje šwjaty Pawol w našchim tešče tamnym bēdžerškim hram pschiruna, kotrež buch w kōzđym pjatym lěče we šlawnym mēščje Korincze wotbhwane, so by lud šabawu mēł a čželna šylnosčž so šwucžowala. Dobył, kotrež dobyčzerjo pschi tym dostawachu, bē čžestny wēnz, kiž bu jim na głowu štajeny a bōrsj šwjadny. To bē ta sachodna křona tamnych bēdžerjow

w Korincze; kšesćizianskim bēdžerjam pak je njesachodna křona pschihotowana a šlubjena.

Kaž kōzđy wē, je křona čžestne šnamjo šemšeho krala. Duž dyrbinj so džiwacž, tak mōža křudži hrēšchizy š tajšej wulkej čžesčzi pschincž, kiž tola ničto njesašluža, křiba jeno křostanje a šatamanštwō. Nle wōni maju krala, kotrehož je njebjeski Wōtz křonomal š čžesčju a křašnosčju a kiž je wšchēm, jemu jow na šemi hačž do šmjercze šwěrnje šlužazym, hnadnje šlubil, so dyrbjja tam junu š nim křežicž a křony nošycž. Wōn džě praji: „Budž šwěrnj hačž do šmjercze, dha čžu tebi křonu žiwjenja dacž.“ Tež šwjaty Šakub wobšwēdcža: „Sbožny je tōn muž, kiž špytowanje šnješe; pschetož hdyž wōn šprawny ščzinjenj je, dostanje wōn křonu žiwjenja, kotruž tōn šnješ šlubil je tym, kotšiz jeho lubuja.“ Duž njesapomńmy to ženje, so je nam njesachodna křona psches Křystuša pschihotowana a šlubjena a so nam ju wēn tak wēščje, hačž wōn šam křonu čžesčje na šwojim křonje w njebjesch nošy, junu na głowu štaji, šmy-li jemu šwěrnje šlužili hačž do šmjercze.

2. Haj, njesachodna křona je nam wotpołożena w njebjesch, kotruž je nam Křystuš se šwojej křowju warbowal. Tola čžemy-li ju dobyčž, dyrbinj so prawje wo nju bēdzicž, dokelž mamy wjele njepšecželow, kotšiz čžedža nam ju wšacž. Tehodla naš tež tōn šnješ napomina: „Džerž, šchtož mašch, so by ničtō njewšal twōju křonu!“ Kšesćizian dyrbi čžetpicž a wojowacž, čželi byčž křonomany. Šwōj wotšknjenj kōnz, ja kotrymž ma

běžec, dyrbi wón stajnje psched woczomaj męcz, a pschi wojowanju ma pschezo na njepscheczela hladac a jeho khotnje nadbchowacz. S teho pak sleduje, so dyrbi kschesczijan swojich njepscheczelow, pscheczimo kotrymž ma jako wojak Khrystuŝowy wojowacz, tež snacz. Tuzi njepscheczelo, kotřiz naschu sběžnosć nochzedža, řu cžert, řwět a cželo.

Cžert cže, so by kschesczijan we řwójim běženju padnył a řařo njestanył. Wón pyta jeho do hrěcha řawjeř, ř wotpadu wot Boha naręczecž, w modlenju řadžewacz a jeho, jeli je padnył, do řadwelowanja řtorczicž. Dokelž derje wě, řařku móż Bože řlowo tym dawa, kotřiz do njeho wěrja, dže cžertowa leřnosć pschezo na to, so by je wěrjazym ř wutrobow řebrał. Sřwět lubi kschesczijanej lubosć, cžesć a řhwalbu pola ludži, radoř, a lořke, wjeřeležiwjenje, dže-li řa nim, a hrořny jemu ř njepscheczelřtwom, njeje-li jeho wabjenjam pořkluřny. U jeho cželo, řak je to řprözne a lěnje, řak řo wono wojowanja boji! řak mało cže řo řame řapręcz, řak wjele řadořczow ma na řemi, řak wjele wězow a řubłow, na kotrychž wiřny, řak wjele řtarosćczow a wobczěžnosćczow je řadžewaju, řo řo njemóže ř njeřu pořbėhnyč! řawěrnyje, řchtóž řo řow bėdžicž nochže, je bōřny pschewinjeny.

Tola, luby cžitarjo, cžemy-li dobyč, mamy řo prawje bėdžicž. Sřwjaty řapostol dže praji: „řdyž řo řchtó bėdži, dha wřchak řronowanj njebudže, řhiba řo je řo prawje bėdžik.“ Duž njewustawajmy w bėdženju a mějmy wutrobne řadanje po dobyczu. Běžmy řak, řo dobyče dořahnjemy. řdžeržny řo wřchitřich wězow, kotrež móža nař w bėdženju wobczěžicž a řadžewacz. Řaž řo tamni bėdžerjo w řorincže dołhi cžas řjedny na wřchelake wawřnje cželnje pschihotowachu, řo bychu řhmanoř, ř bėdženju dořpili, řařke dyrbi tež duchowne pschihotowanje kschesczijanow byč a řo ř dořom tež na cžele wopokasowacz. Sřwjaty řawol dže řam „pojimařke řwoje cželo a wobřludžowarřke jo na řlužbu.“ Duž pojimajmy a řchizujmy tež my lořchy řwojeho cžela, řo by duch nad cželom řnježik, niž pak cželo nad duchom. řschede wřchěm pořhlnujmy řo we řwójim bėdženju ř modlitwu, Božim řlowom a řwjatym wotřasanjom. Wobřebje pak řladajmy we řwojej řlabosći na řesom řhryřta! řa nim řu wřchitřny řwěrni bėdžerjo řhodžili, wón je řich móžnych cžinik we řwěrnyim bėdženju hacž do řmjercže. Tež řa nař, řiz my do njeho wěrimy, ma wón moży doř, nař hnadnje řdžeržecž na puczju, kotryž wjedže ř njefachodnej řronje w njeřjeřach!

F.

Sadžewki na puczju řiwjenja.

řacž tež my ř prawom wo řadžewkach řeczimy? řaj, nařchi wótzojo w cžasju reformazije to móžachu, řdyž buchju řwojeje wery dla pschescžehani. řim na wřřkim puczju řiwjenja cžert napscheczimo řtupařke a řim ř jařtwom a ře řmjercžu hrořeřke. řle řchtó dha na ř nēřcho cžini, řdyž řebi wřřki pucz ř njeřjeřam wuřwolamy?

řařch řary řpyřtowař je runje řon řamy, řaž řehdom; wón jenož ř nami w dwazetyim řěřřtotetku řinař wobřhadžuje hacž ř nařchimi wótžani. řomyřlcže řebi na pschikřad na řta potřebnosćczow, kotrež maju ludžo w nařchim cžasju, a na řyřazy řjantch wězow, kotrež na řwēcže ř ničjemu njepomhaju, hacž řo nam myřle wotwobrocžuja wot praweje a najnuřniřkeje řtarosće řa wēcžne řiwjenje, řiz cžas wupjelnuja, kotryž dyrbjeli ře řtutřami lubosće a ř dželanjom řa Bože řraleřtwow wupjelnicž.

řy řony a řolzy, njepomyřlcže řebi na mřočakřu, řotraž wřřche wawř cžehnje, řiz pak wam wuhřad na wēcžne hory řjerje? ř cžeho řa mřočakřa wobřteji? — ř, to řu řjane řuřnje, řlobuři, řchōřzuchi, rubiřka a wřchelaka pnyha wawřeho dželā doma. řchitřke řute wězki — to dyrbicže řola pschidacz — wam wutrobnu napjelnuja. ře řebi řupuřecže, potom macže řtarosć, řo řo tež řjenje řeřhija a wam derje řteja, a mało cžasja wam wotřawa řa řiwjenje ř Bohom a řa Boha, řotrež cžecže řola wjeřč. řdyž cžecže njedželu ře mřchi řicž, je to prēnja myřlicžka, řak řo řjenje řwobřecacz, a potom w řyřtwi wawř řařo řa řtarosć cžwilyje, hacž tež cži druřny widža, řak řjane řhodžicže, abo wy na druře řladacže, řařke řam ředža. řsamo na řwjatym mēřcže je wam řpyřtowař řliřko a wam wawřchu duřchu ř řařkimi prōřdnymi myřlemi řaředojcžuje.

řo řu řařke řadžewki na puczju řiwjenja, řařkichž je řiřcže wjele druřich a řotrež dyrbicže nawuřnyč, pschewinyč.

Bėdženje wo njeřjesku řronu.

(1. řor. 9, 24—27.)

řlōř: řchitřny ludžo wotřal cžahnu — řhor. řn. cžo. 293.

řchescž-li wēcžnu řronu dořtacž,
řyřbiřch muřnje bėdžicž řo;
ř dobyčerjom móžeřch wotřacz,
řěžišch pschewom druřeho.
řa to mařch řo pschihotowacz,
řželo, duřchu pořhlnjowacz,
řchitřich wězow řdžeržecž řo,
řiz cži řteja napscheczjo.

Luby řesu, řwoja hnada
řobycže mi wuřtaji;
řa nim moja duřcha řada
ř řutej hrěřchnej cžasřnosći.
ř řak řlyřcže řo řa řrona
řola řnjeřoweho řrona,
řotraž je we njeřu řam
řhotowana bėdžerjam!

řch, to budže řběžna radoř,
řdyž mje debi řrona řam!
řotom dořpělni řo řadoř,
řotruž řudy w duřchi řam.
řōh pak moju řlabosć řnaje,
řėdženje tež dołho řraje;
řžert a řwět mje řadžewa,
řželo bėh mi pocžeža.

Duž, o řesu, ř moży řwojej
řořhlni mje we řlabosći;
řsmil řo řy nad nuřu mojej,
řotřroni hrěřcha řadžewki;
řaj, řo pschezo bėh mōj cžasřny
ře we řwójim řwětke řařny,
řha psches řwoju řařlužbu
řumu řronu dořřanu!

K. A. Fiedleř.

řlōř Božeho řlowa.

(řkōncženje.)

řamny řeczniř bē řak mudy, řo jeho řlowa psched cžlowjeřkami jako Bože řlowo pľaczachu. řwón wjedžiške najřařchmataniřchu

skóržbu wuſhmatacſz a wſchitko taſt ſroſhmliwje pſched wocſzi ſkłaſcſz ſo kóždy prawdu a njeprawdu ſe ſwojimaj woczomaj widžeſche, taſt ſo móžeſche potom ſam ſudžić a wuprajicſz: winowaty abo nje-winowaty. A to wſchitko činjeſche wón w jara rjanej a ſroſhmliwej rěczi ſ jadriwymy ſłowami. Žadny džitw teho dla njeběſche, ſo ſo kóždy ſ njemu cziſcheſche, nětotti, ſo bychu jeho ſa pomoz-nika měli, druſy paſt, ſo bychu wot njeho wuſnyli, woſebje młodži rěcznižy. W jenej wězy paſt njebě tutón rěcznik dohladny a do-frocženy; a to bě ſcheſcſjjanſka wěra. Niž, ſo by wón Boha hanił abo prajił: Wóh nje je! Ně, wón wějeſche, ſo je Wóh, ſhodžeſche tež ſe miſchi; ale wón wějeſche jeno, ſchtož móžeſche je ſwojim roſomom wopſchijecſz; wſchitko drube ſacziſny jako pſchi-wěru. Pſchi nim ſchłodowaſche młody lud jara na duſchi, njech tež na ſwětnej mudroſczi nadoby. Mnoſy pſchijachu jeho ſłowo a buchu taſt pſchijedženi na wrótny pucſz, kiž ſ ſatamanſtwu wjedže. Wóh paſt tež tudy mjedu ſtaji a džeſche: taſt daloko, a niž dale! —

Rěcznik S. mějeſche jara ſtrowe, ſylna a rjane cžělo, bě jara ſtróſby a dđeržeſche we wſchěch wužiwanjach prawu měru. W jenej wězy paſt njemóžeſche ſwoju požadliwoſcſz wobſnježicſz: jědžiſche mjenujzj ſtare twarožki. A hač jeho runje lětarjo dopomnjachu, taſt ſchłódne to je, kóždy džen tajku jědž wužiwač, dha wſchał ſo jeje tola njemóžeſche ſđeržecſz. Jeho womłodnoſcſz bu cžětko ſho-ſtana. Widliſchcſza jara džiwneho a hróſbneho waſchnja pocžachu jeho nadpadowač, kiž bórſy tajku móž nad nim dobychu a jeho taſt pſchecžahowachu, ſo bě hroſa pſchihlawowacſz. Sdnyž tutón ſylny a wulki muž na widliſchcſza we ložu ležeſche, dha dželachu a cža-hachu wone jeho cžělo taſt, ſo wono žyłe ſproſtny a na noſy ſtany, njebě paſt ničžo widžecſz, ſo by ſo ſ rukomaj podpjerał abo ſebi pſchi ſtawanju pomhał. Sdnyž bě jeho cžělo taſt horje ſcžehnjene, potom cžehniču widliſchcſza jeho hlomu ſaſo ſnał, hač ſo ſ wjerſch-ſtom ſaſo na ložo ſepjeraſche; jeho život paſt ſtejeſche horje; a bě jeho cžělo nětko jako wobluł. Nětko widliſchcſza taſt dołho we nim dželachu, hač tež napoſledku jeho život ſaſo po małym dele ſpa-dny a žyłe cžělo womjafny. — To ſta ſo wjazy krocſz ſa džen. Tuto roſcžahanje a drjenje we ſtawach bě taſt bolotne, ſo ſhorny ſ žyłej ſchiju žalóſeſche. Jeho duchowne mozy piſchi tym nje-woſlabnychu. Bě jeho bolocſz jeno trochu pſcheſtała a běchu wid-liſchcſza jeho wopuſchcžile, dha rěčjeſche wón ſ pſchitomnymi po prjedawſchim waſchnju ſ wubjernymi ſłowami, ale pſchezo wo ſwětnej mudroſczi. Wo Jeſuſu njechaſche ničžo wjedžecſz; pola njeho ničžo njeptaſche a tež wot njeho ničžo njemocžatowaſche.

Sedny džen dofcroči hróſbna ſhorocſz najwſchicſchi ſhodžent; jeho cžělo bu na traſchniwe waſchnje pſchecžahowane, taſt ſo ſo ſhorny dla bolocſczow ſ žyłej ſchiju drějeſche. Snačzi a pſchecželjo ſtejachu plačžo wokoło ſhoreho, łamachu ružy a žalóſcžachu. Na jene dobo ſhorny we tajſch ſtyſtnocſzach ſ ruiatym hložom ſawoła, ſo ſo wſchizy pſchitomni naſtrožichu: „Hlajcže, o hlajcže, ſchto Wóh tón Rnjeſ ſo mnu cžini! — Sa ſym Jeſuſa ſaprěł! — Wohladajcže jow, ſchto Wſchehomóžny na mnje ſcžele! — Sa ſym Jeſuſa hanił!“ —

Horda wutroba ſhoreho bu ſlemjena; Wſchehomóžny bě ju pſchewinył. Roſbita a roſkamana ležeſche jeho wutroba we próſche. Woža hnada we nim móžnje dželacſche. Šhorny proſcheſche nutrnje, njepſcheſtawſchi ſo we wutrobje a ſjawnje wuſnawacſz a wobža-rowacſz: ja ſym Jeſuſa ſaprěł! — Satraſchne widliſchcſza ſho-reho wot tehole dnja wopuſchcžichu a ſ nim bu lěpje; tola nje-pſchińdže ſaſo ſ ſwojej prjedawſchej ſtrowoſczi. Taſt kaž bě ſo prjedy na ſwój roſom ſapjerał, taſt ſapjeraſche ſo nětko na Jeſuſa a namata we nim měr Woži, kiž wſchicſchi je, dnyli wſchitkón roſom.

Jeho młodži pſchecželjo a wuczomnižy, tole widžiwſchi a ſly-ſchiwſchi, dnychu na ſwoju wutrobu a wrócžichu ſo ſaſo na prawy pucſz, kiž ſ ſbóžnoſczi wjedže. —

Nětko poſlednje ſłowo wo Janu.

Jan bě ſo na ſwěcze ſeſtaril, bě ſwój ſemſki dom ſaſtaral; wón bě nahladny pſchecupz. Ale wón bě hiſchcže lěpje ſwój njebjeſki dom wobſtaral, bě najprjedy pytał Wože kraleſtvo a jeho prawdoſcſz, a taſt bě jemu Wóh to ſwětne pſchidał. Jan bě prawy ſaſtojnił, kiž bě derje wifował ſe ſwojim puntom: wón bě wjele hrěſchnitow ſ poſucže wobrocžil, napominał, poſhynil a troſchtował Nětko pſchińdže ſam na ſhoroložo. Sdaſche ſo, jako by ſam ža-neho žiweho doměrenja ſ Bohu njeměl; jeho rót bě němny a wu-troba próſdna wot Wožeje luboſcže. Wón bě wjele ſhorny ſ ſmjerczi poſhynil a jim polóžil jich dompucſz ſ Wótzej; a nětko njemějeſche ſam žaneje wjekełoſcže, jemu ſo ſtykaſche pſched ſmjerczu a nje-doměrejeſche ſo Wožeji hnadže. Jeho duchomny a pſchecžel, pobožny předař Koc, pſchińdže ſ njemu. Ale Janowe woblicžo bě ſrudne a ſtyſki běchu je pſcheměniłe. Jeho rót bě němny, kiž bě hewał polny powjedanja wo Wožeji luboſczi a ſmilnoſczi byl; a wón njemóžeſche ſwojeho pſchecžela ſ wjekełom powitacſz. Pře-dař Koc mjelcžeſche tež a modleſche ſo we ſwojej wutrobje. Potom rjetny ſ njemu: Luby bratsje! ty ſy we ſtrowych dnjach ludži po ſwojim waſchnju ſ Wožejo ſłowa roſwucžował, napomi-nał a polěpſchował, ſy jim jich ſnamjenja we Wožim ſłowje po-kaſował; nětko čyžu ja tebi tež powjedžicſz, hdže je twoje ſnamjo we bibliji namaſacſz: „Ty ſo nětkele runaſch Joſefowym bratram, jako czi pſched ſwojim bratrom ležachu a plačachu we traſche a ſtyſtnocſzi, pſcheměni wón pſched nimi ſwoje woblicžo mału ſhwiłu; jeho wutroba paſt ſ nim ſaparaſche ſ luboſcžu a ſe želnoſcžu. A wón džeſche: Njech wſchizy wote mnje wuńdu. A hlaj, na ſdacže ſurowy Joſef njehněwaſche ſo, ale plaſaſche a wobjima ſwojich bratrow ſ luboſcžu. Tón paſt, luby bratsje, pſched kotrymž ty nětke ležiſch a ſo ſtrachujeſch, je hiſchcže lěpſchi, luboſniſchi a pſchecželniſchi, dnyli tamny Joſef, a čyže tebe ſ wjetſchej lu-boſcžu wobjecſz, a czi dacſz njeſachodny Gojen.“ —

A Jan wobroczi ſwoje woblicžo ſ ſcžěnje a plaſaſche ſ hložom, taſt bě hnuty. A jeho njeměr a ſtyſki ſo ſ wutrobje ſhubichu, a prjecž bě wſchitkón ſmjertny ſtrach. Wón móžeſche ſaſo Boha lubowacſz a ſo jeho hnadže doměricſz. Wſchitke jeho ſłowa běchu nětke džał a ſhwalba. A tajki woſta wón hač do poſlednjeho ſkónčzenja a wumrje cziſche, ſ wěrijazej modlitwu we wutrobje.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

„So bychu wjele wutrobow pomyſhlenja ſjawne byle“ — tež ſ temu pſchińdže po ſłowje ſtareho bohobojajneho Simeona džečatko Jeſuſ, kotrež wón tam w templu na ſwojimaj rukomaj dđeržeſche, do ſwěta. Wot ſpocžatka je wopravdže lud a ſwět ſo pſchi knjeſu Jeſuſu dželil. Tuczi džeču ſ njemu a tamni wot njeho prjecž; tuczi cžeſcžachu a tamni ſwarjachu; jow ſo ſbėhachu woczi a wutrobny a tam pjaſcže a lamjenje; jow ſu wołali: Šofianna a tam ſchizuj jeho! A ſ padu pſchińdžechu ludžo nad nad nim abo ſ horjeſtaczju po tym, hač běchu ſ nim abo pſchecžiwu njemu. — A kaž je ſo temu Rnjeſej ſchlo, taſt tež jeho džowžy, ſcheſcſjjanſkej žyſkwi na ſwěcže. Běchu pſchezo tajzj, kotſiž ſ horzej luboſcžu a ſ njeſkónčnej ſwěrnoſcžu na nej wiſbachu, ale tež tajzj, kiž ſe žortom a wuſměchom abo ſ wohenjom a ſ mjecžom ju pſcheſcžěhachu. Ale tajzj ſjawni pohany njepſchecželjo ženje ſcheſcſjjanſkej žyſkwi najhóriſcha ſchłoda njeběchu. Wjele bóle bu krej wěry dla pſchelata wſchudžom jako wloha a dobre ſymjo, ſ kotrehož nowe kraſne ſtokróczne žně ſa Jeſuſa a jeho žyſkej roſcžechu. — Dženſa njejmě ſo nihdže nětkomu pola naſ wěry dla žiwjenje wſacž. Ale Jeſuſowych njepſchecželow je tu a tam doſcž a nadoſcž. Kiž ničžo wo nim njewjedža a jeho njeſnaja, tym njemóžemy jich jemu napſchecžiwne ſmyſhlenje a cžinjenje ſa

što wjacž. Woni njewjedža, što činja. Ale hdyž brjedža w kšesćijanstwoje, wot tajkich, kiž su kšeczeni a pschi horjebranju jemu kšerņošć flubili, so napšhecziwo jeho knjeistwoje, czešći a zyrkwi džela se saprěczom a njewěru, to je strach, nuša a hańba. — Domjazg paduch je tón najhóršchi a najšazpnišchi.

To njeje nicžo nowe, so su mudri kšesćijanszgy mužojo wučili, so je hluposć wěrić, so je Bóh kšwět a cžlowjekow stworił. Šwět je, woni praja, šam wot šo nastal, a cžlowjek je wot šwěrjatow, napošled wot wopizy wušchol. Ně, šchtóž chze radšcho džěcžo wopizy być, hać šnamjo Bože, njech to čini. — W našich dnjach pať šo wošebje pshecziwo wošobje Šesufowej wojuje. Čzeji šyn Wótž je? to je to praščenje, na kotrymž šo wutrobny šako džela a jich myšle wošewjuja. Wšhelate šnamjenja šo stawaju niž jeno na šuchim, ale tež na šelenym drjewje. Pšchezo šako šo šlyšchi, so tu abo tam w našej zyrkwi duchowny na kłězy šieji a předuje, so Šesuf Boži jenicžki narodženy šyn njebē, ale jenož wošebje mudry, dobry a bohobojasny cžlowjek, kiž džiwne škufki njebē činił a kotryž tež wopravdže njeje štanyl wot mowych. Duž bychmy měli wulkeho wučerja. Ale hdyž dha by potom wu- možnił był wot wšchitkich hrěchow, wot šmjercze a cžertowškeje mozg? Potom njebychmy žaneho měli. — A w někotrych wulkih šhromadžijnach, kotrež šo w pošlednim cžahu wot wučerjow ewan- gelskich šchulow wotmėwachu — tam bē nješnatemu džiwny šyn kšlyšhecž. Šo tam wuradžowasche wo nowym šchulškim šakonju, kotryž je šo krajnemu šejmej přjódtkoložil. Wjele dobrego š žyła na tym šakonju šo tam njeje šhwaliko, ale štrachne bē a šrudne, šak wulke šanicženje a hidženje zyrkwoje tu wot wučerjow a tam wot wučerškow š nowa šjawnje na šwětlo pšchidže! A to wot mužow, kotřiž dyrbja našeho luda a wot kšesćijanskeje zyrkwoje kšeczene a do njeje pšchijate džěcži wo Božim šlowje a kšesćijan- skej wučžbje wučicž a wocžahnyć a zyrkwi š horjebranju pshe- podacž. Wjele wot nich by najradšcho bibliju a katechizmuš žyle je šchule wučžišlo. — Šaj, ššto dha šechze š teho być? — Šdyž tón, kiž ma Bože šlowo přėdowacž abo wučicž, šam do Božeho šlowa njewěri abo šam do Božeho doma njekhodži, přėdowanje šazpiva — ššto dha potom? Potom šo dyrbi wjedžicž, šo naj- přjedy wučer našich džěcži njeje tón abo tamny wot cžlowjeka powołany a postajeny, ale šo štaj najpřėiščej wučerjej, wot Boha šameho wuštajenaj: macž a nan. — Na jeju wučžbje, w šlowach a škufkach budže jeju wutrobow pomhšlenje šwojim džěcžom šjawne. Wot njeju mjehka wutroba najlōžo nawuknje a wopšchija, ššto ma šo jej šdacž wo Šhryštušu. Šdyž jeno džěcži na njeju šedžbujja w šlowach a škufkach, šo je jimaj Šhryštuš Boži jenicžki narodženy šyn a jeju šnjes, dha budža bóršy a rady jeho lubowacž a po- šluchacž a tež šwjatu šchtwórtu šasnju džeržecž. A derje šo pōidže štaršchim a džěcžom. —r.

Pšchispomnjenje redakcije: Šrudnje je, šo je šo to štać mošlo, ale my možemy tež pšchewědženi być, šo to njeje myšl našich šerbškich wučer- jow, kiž haja šwojich wóžow rěć a wěru.

— Dwaj wobrašaj š rušowškeje revoluzije — š roš- pomnjenju. Bē njedželu w juliju šaidženeho lėta. Šnjesej, baron Šahn rėkazemu, bu pomješć pšchinješena, šo zušy mužojo, kiž šu na šolach do wšy pšchijeli, najšerscho w Božej škuzžbje njeměr a šbēž šbudža. Šnydom dojdže knjes še šwojim šwatom, baronom Wistrom, š teš hodžinu dalokej zyrkwi. Šunje tam šastupitaj, jako chžyšche duchowny modlitwu ša šhěžora wuprajicž. W tym wofomšnjenju šo na šhorje hwišdanje, wolanje a rucze šbēhnje, šo duchowny dale rěćecž njemōže. Šnjes šawola někotrych šnathch mužow, šo dyrbja jemu pomhacž njeměrnych wuhnacž. Ničtō šo njehibnje. Duž chžyšche to še šwojim šwatom šam čžinicž. Ale bóršy štaj šrjedža, wobdataj wot šly, šotraž čžiščēzi a štorša. Šbēžkarjo pšchidnu

dele, škōždy š revolbrom w ruzy. Woni šo do knjesow dadža. Šedyn šo pobi a drubi šo šatseli. Žana wutroba njekmili šo — bojošće dla pšchēd šbēžkarjemi — š temu čželu pšchistupicž a moweho na wōs šbēhnecž.

Še tež njedželu a wulka šhromadžina. Šyšazy šu šo šeschi. Šo lėt šary blidar šteji na blidže a rěći šak woheń a mjecž pshe- cziwo šhěžorej, zyrkwi, duchownemu, knjesej, šudnikej a wjeknej radže; wšcho njeje knicžemu a dyrbi šo šbēhnecž. Wnoshi šary burški muž šteji, šhwilu pošlucha, potom wuplunje a dže přecž. — Ale wulka šyła wišy dale š wulkim žadanjom na rcze blidarja. A nětk dyrbi lud wo tym a tamnym wothlošowacž. „Še Bóh?“ šo blidar prašcha. Šsušodna wošada je po licženych hlošach wošamka, šo Bóh njeje. Šowle pať je někotrych hlošow wjazy ša to, šo Bóh je. Duž šmėdžesche po tajkim Bóh być a wostacž. Wšcho druhe pať bu šacžišnjene. Šōžda gmejna, škōždy hošpodať, škōždy wotrocž a wučžobnił dyrbjesche šwobodny być. Šola škusheju wšchēm ludžom. Šmejnše šastojnišwo š rychtarjom a tež šak šo šamo rošemi — duchowny bu wotšadženy a t. d. — Špokojom džěchu ludžo dom, šo bēchu šak wulke wězy wuwjedli, po tym šo šo do šozialdemokratiškich liščinow šapšacž dachu a ŠO np. pšchinoschka ša dalsche dželo a žohnowanje šwojich nowych čžerwjentch pshecželow pšacžachu.

Mjes tym je mnohi wot tych, kiž tam lud šamjedowachu, rubjachu, palachu a mowowachu, šam wot wšchnosče šwoju mšdu doštal: wōn bu šatseleny, wobwēšnjeny, do šastwa čžišnjeny abo do Šibirškeje wuwjedženy. — Šštož cžlowjek šyje, to dyrbi tež žnjecž. —r.

— Šōndželu 5. a wutoru 6. februaru mėjachu šo pšchi- jmanske pruhowanja na Šudyški krajnošawški šeminar. Došelž pšchezo hiščeže šhětro na wučerjach pobrachuje, šo dwōjna šchesta šlaka w Šudyščinje jutry šaloži. Duž mėjesche šo lėtša wjazy mlodženzow pšchijecž, hać druhe lėta. Š6 bēšche šo šamolwiko a Š3 je šo pšchijalo. Šak wjele je mjes nimi Ššerbow, šo hać došal njeje našoniko a možemy šnawo pšchichodnje wo tym po- wješć dacž. Šyč štaršchich pať, kotrychž šynojo šo nješku do šeminara pšchijeli, na to šedžblirych čžinimy, šo je hiščeže čžaf do pšchihotowarņje (přaparandy) na šeminar we Wōjerezach šastupicž. Šam je wošebje ša šhudsich tuššche byće, došelž škōždy 150 hr. podpjerj a hiščeže wjazy wot štata doštanje. Šedaktor dawa štaršchim na wopraščenje hiščeže nadrobnu rošprawu.

— W šakškim šejmje je knjes šapōškanž Šofla pshecziwo džiwnemu postajenju rybaššeho prawa we Šužyžy rěćal. Šow maja ratarjo, kotřiž maja ležomnosče pschi brjohu rėki, šo ša šdžerženje brjoha šak tež ša čžiščenje rėki štaracž, prawo ryb- lojenja w rězy pať ma knjeistwo šame. Š dobrym prawom knjes šapōškanž na to pošasowasche, šo je to njedostatk, kiž mēł šo pschi nowym wodowym šakonju wotštronicž.

Šdželenje a prošwa.

Špėw jako wopomnjenje šlišno š wobnowjenju kšecžen- škeho šluba chze, da-li Bóh, lėtša š. šarat Urban em. w Šudyščinje, na hornčerškej drōšy čžo. 17, wšchēm šerbškim pacžerškim džěcžom na njedž. Šalmarum rady darmo ššicžicž. — Duž chžyli čžiščeni šk. duchowni, šo by šo mošli čžiščecž nušneje licžby šlišnow š cžahom škasacž, jemu bóršy a najpošdžišcho **hać do lōnza mašeho rōžla** dobrocžiwje šdželcž, hać a ša šak wjele šerbškich pacžer- škich džěcži šo ekšemplary žadaja.